

A woman with long dark hair, seen from behind, stands in a large square. She is wearing a light-colored dress with thin vertical stripes. In the background, a large, ornate Gothic cathedral with many spires is visible. The sky is filled with soft, golden light from a setting or rising sun, creating a warm, atmospheric glow. A few other people can be seen walking in the square in the distance.

LENI.
Paris

*Tussen
eb en vloed*

HOOFDSTUK 1

Zij was Teresa Roberta Valerie van Rossum gedoopt en haar vader klaagde gewoonlijk, met een pretglans in zijn ogen, dat het geen zin had, je dochter bij het begin van haar leven een serie fraaie namen te geven, wanneer je haar onmiddellijk daarna 'Terry' wilde gaan noemen. De moeder van Teresa Roberta Valerie lachte erom, maar bleef het kleintje hardnekkig Terry noemen. Misschien vond ze al die namen te zwaar en te gewichtig voor het tere donkerogige hoopje mens. In ieder geval bleef het altijd bij 'Terry' en het kleine meisje was een vrolijk en gelukkig kind, vooral toen later Cora, Inger en ten slotte Ronny arriveerden. Het blonde, vrolijke jongetje was vanaf het begin de lieveling van de hele familie en soms merkte zijn moeder weleens bezorgd op, dat het kind de kans liep om een verwend klein mormel te worden, maar Ronny had zo'n zonnig karakter en was de gulheid en zachtheid in persoon, zodat niemand die klachten al te zwaar opnam.

Terry had zich altijd echt 'de oudste' gevoeld, die, hoe dol ze ook mee kon doen met de wilde spelletjes van de anderen, tenslotte toch de verantwoordelijkheid voor de drie jongere kinderen bleef voelen.

„Kom maar bij Terry,“ zei ze beschermend, wanneer Ronny een enkele keer verdriet had. „Terry kan je immers altijd helpen!“

Mevrouw Van Rossum keek op een zonnige morgen, toen de familie op het punt stond om met vakantie te gaan, naar buiten, omdat ze Ronny hoorde huilen. Cora wilde hem troosten, maar de kleine jongen trok zich los.

„Ik wil naar Terry... Terry moet me helpen!“ brulde hij.

Terry, klein en tenger voor haar twaalf jaren, kwam haastig aandraven en hurkte bij haar broertje neer.

„Stil maar, Ronny, zo erg is het toch niet?“ Ze wreef deskundig over een blonde krullenbol, die er gelukkig onbeschadigd uitzag. „De pijn is alweer weg... kijk, daar vliegt ze... hoog in de lucht!“

„Ik zie niks!“ pruilde het ventje, met zijn handje aan zijn hoofd, maar hij liet zich toch getroost door zijn zusje meetrekken naar de zandbak.

„Het verveelt me nooit om te zien hoe Terry met Ronny optrekt,“ zei mevrouw Van Rossum. „Ze doet het zo leuk en vanzelfsprekend, zonder

op de bemoeizuchtige kopie van een volwassen mens te lijken. Ik denk weleens...”

Mijnheer Van Rossum, die met een onwillige koffer worstelde en op dat ogenblik helemaal met zijn gedachten bij de komende vakantie was, keek verstrooid op. Toen hij het nadenkende gezicht van zijn vrouw zag, begon hij te lachen.

„O, dat diepzinnige denken van jou! Wat denk je dan nu weer?” Hij sprong overeind en schudde haar liefkozend door elkaar. „Ja, ik ben tegenwoordig wel zo wijs, om je uit te laten spreken, want anders blijf je die gedachten dagenlang koesteren. Vertel het dan maar!”

„Nu ja, ik bedoelde... ik vraag me af...” Mevrouw Van Rossum lachte verontschuldigend. „Als ik zie, hoe goed onze kinderen met elkaar omgaan... en je hoort en ziet dan hoe andere mensen... als ze volwassen zijn... tegenover broers en zusters staan... dikwijls is het niet meer dan koele vriendelijkheid en op zijn allerslechtst ruzie en vijandelijkheid. Dan denk ik weleens... Zou het later tussen onze kinderen nou ook zo worden, als ze ieder hun eigen weg gaan? Hangen ze dan als los zand aan elkaar en zijn wij de enigen, die de band bijhouden? Blijft er bij Terry naderhand iets over van die beschermende liefde voor haar jongere broer? Je zou het zo willen bewaren... zo goed... zo gaaf...”

„Piekeraarster!” Mijnheer Van Rossum keerde zijn vrouw naar het raam en legde zijn arm om haar schouders. „Kijk eens naar je kroost en wees blij met het ogenblik, met de zon en de vakantie en omdat we elkaar hebben. Je geniet nooit van het goede dat het leven je geeft, als je voortdurend piekerend in de toekomst probeert te kijken. Iedere dag heeft genoeg aan eigen zorgen en geluk. Trouwens, ik geloof niet, dat de kinderen, die een zonnig thuis en een heerlijke jeugd hebben gehad, elkaar later gemakkelijk loslaten. Het zal ook wel voor een groot deel aan de opvoeding liggen... en nu scheiden we er over uit en gaan verder met koffers pakken.”

Mevrouw Van Rossum lachte en de lichte wolken aan de horizon, die overigens alleen in haar zwevende gedachten hadden bestaan, waren voorbijgetrokken.

De kinderen speelden onbekommerd in de tuin, die zich achter het lage witte huis uitstrekte. 'De Driesprong' stond er met smeedijzeren letters boven de deur en het huis deed zijn naam eer aan. Vlak voor het huis

stond een waarschuwend knipperlicht, omdat de drukke rijksweg zich bij het huis splitste. Het was Ronny's grootste genoegen om op zijn knieën voor het raam te liggen en naar de aanstormende auto's te kijken. Zijn ouders waren minder te spreken over de gevaarlijke ligging van het huis, toen de kinderen groter werden en alleen naar school gingen. Toch waren ze voorzichtig, omdat ze met het gevaar opgegroeid waren. Soms schreven kranten en tijdschriften over dat wonderlijk gelegen huis, maar daar bleef het dan ook bij. Het was een goed en gerieflijk huurhuis en waar vond je zo gauw een ander, even ruim huis in de plaats? Ruilen was niet mogelijk, omdat een zo ruim huis alleen aan een groot gezin werd toegewezen en mensen met kinderen begrepen eenvoudigweg niet, dat mijnheer en mevrouw Van Rossum nog een rustig ogenblik hadden. De kinderen hielden van het huis en van de grote tuin en bekommerden zich niet om de deining, die af en toe ontstond rond 'De Driesprong'.

Inger kwam naar Terry toe rennen. „Ik kan de schildpad niet vinden, Terry! Ik zou hem bij Liesbeth brengen. We kunnen hem toch niet alleen thuislaten... hij zal vast erg alleen zijn.”

„Nou, dat zal wel meevallen,” zei Cora, die minder gevoelig was dan haar zusjes en de werkelijkheid nuchter in de ogen zag. „Ik zou het erger vinden, wanneer hij op zijn rug terecht kwam, want dan zou de stumper niet meer op zijn pootjes terechtkomen.”

„Ik vind het naar, als jullie met dat beestje spelen.” Terry's stem klonk heftig. „Een dier is geen speelgoed... ik vind een schildpadje altijd een beetje zielig.”

„Maar we doen hem toch niks... geen kwaad, bedoel ik.”

Inger haalde de schouders op, en keek speurend rond. „Zeur niet, Ter! Straks moeten we weg en dat beest is nog steeds zoek.”

Ronny wrong zich onder een bessenstruik en kwam even later triomfantelijk tevoorschijn met de schildpad.

„Ik doe hem geen pijn, hoor,” zei hij trouwhartig. „Hij kent me heus al een beetje... als ik 'Pieter' roep, dan komt-ie naar me toe.”

„Ook een naam voor een schildpad!” plaagde Inger. „En je geeft hem altijd een slablaadje als je 'Piet' roept... dus Piet betekent eten voor hem, snap je?”

„Hij is nog te klein om dat te begrijpen,” zei Terry sussend. „En ik vind Pieter een mooie naam voor een schildpad.”

In de drukte, die het vertrek naar het vakantieadres met zich meebracht, dacht niemand meer aan Pieter en het was uren later, toen ze in het oude autootje, dat vaders trots was, over een landweg hobbelden, dat Terry een gil gaf.

„Pieter...” hijgde ze. „We hebben Pieter vergeten!”

„Pieter?” herhaalde mijnheer Van Rossum verwilderd. „O, ons huis- en tuindier! Ja, ik dacht, dat Inger dat beest weg zou brengen.”

„Ik? Nee, dat zou Cora doen!” verdedigde Inger zich. „Als Pieter nou maar niet doodgaat of wegraakt.”

Ronny zat onrustig op zijn plaats te draaien.

„Ik... eh... heb Pieter meegenomen. Ik vond het zo naar om hem alleen te laten.”

Hij dook naar de grond en opende de doos, waarin ieder zijn onafscheidelijke kleurboeken en potloden had vermoed. De schildpad bleek het een prima vakantieverblijf te vinden.

Mijnheer Van Rossum had het wagentje stilgezet en bekeek perplex het kringetje beduusde gezichten. Toen begon hij te grinniken.

„Ons is niets te gek!” sprak hij plechtig. „Zelfs met de schildpad op vakantie gaan niet. Ja, er zit niets anders op. Ik kan hem moeilijk op de weg zetten en hem vertellen, dat hij terug moet lopen.”

Ronny juichte, de gezichten van moeder en de meisjes klaarden op.

„Ja, bij ons kan alles en bij ons gaat alles fijn,” zei Terry uit de grond van haar hart. „Wij zijn de gezelligste mensen die er bestaan.”

Terry's ouders schoten opnieuw in de lach. Mijnheer Van Rossum startte het oude wagentje, wat niet bepaald geruisloos verliep.

„Arm maar gelukkig,” zei hij zorgeloos.

Arm was een beetje overdreven, maar een boekhouder met vier kinderen kon zich niet meer weelde veroorloven dan een aftands wagentje en een zorgvuldig goedkoop gehouden vakantie, maar wat

hinderde het? Ze waren allemaal gezond en gelukkig met elkaar. De gezelligste mensen die er bestaan...

Mijnheer Van Rossum floot een jolig wijsje, omdat hij vakantie had, omdat de zon scheen en omdat hij zich rijk voelde met zijn vrouw en kinderen, compleet met schildpad.

Het lange stilzitten begon de levendige Terry het eerste te vervelen.

„Ik wou, dat ik zo groot was, dat ik ook eens sturen mocht,” zei ze verlangend. „Ik zou het best kunnen.”

„Als je groot bent,” suste haar vader, die Terry’s technische aanleg toch wel waarderen kon. Als er panne was, dan kon hij erop rekenen, dat Terry haar eigenwijze neus overall instak en meesjouwde, terwijl de rest van de familie met schilderachtige hulpeloosheid aan de kant van de weg bleef staan.

„Je mag wel een poosje naast pappa zitten,” bood mevrouw goedmoedig aan.

Terry was er direct voor te vinden en ze schoof haar hand onder die van haar vader op het stuur.

„Nou stuur ik toch een beetje, hè?” vroeg ze, terwijl ze dichter naar hem toeschoof. „Ik zit fijn zo... bij jou.”

Mijnheer Van Rossum drukte het kinderhandje, dat onder de zijne lag. Hij had zich vaak afgevraagd, waarom een oogopslag of een gebaar van Terry hem zo kon roeren. Natuurlijk hield hij van al zijn kinderen, maar misschien kwam het, omdat Terry zo’n kleine, gedecideerde persoonlijkheid was, soms fel en scherp, maar met een ongelooflijke zachtheid en toegevendheid voor de mensen waarvan ze werkelijk hield. Ze had eens gevochten met een veel grotere jongen, die Ronny’s arm had omgedraaid om hem zo te dwingen een stuk speelgoed af te geven. Terry was uit de ongelijke strijd gekomen met een blauw oog, een deerlijk gezwollen neus en een gescheurde jurk, maar haar donkere kijkers waren bijna zwart geweest van opwinding en haar stem had, ondanks de pijn, trots geklonken: „Ik zal hem leren om kleine kinderen te beulen... de lafaard, maar ik ben niet bang voor hem... ik ben nooit bang... en ik win het altijd!”

„Ik ben niet bang... ik win altijd!” Nog dagenlang had haar vader zich herinnerd hoe ze dat had gezegd. Toch had hij zijn oudste dochter

onderhouden over het feit, dat het een meisje niet stond om te vechten als een jongen.

„Maar wat moest ik dan?” Er was een blik van verontwaardiging en pijnlijke verbazing in de grote ogen gekomen. „Soms móét je wel vechten, al is het ook nog zo naar... of denk je, dat ik het leuk vond om een blauw oog en een bloedneus te krijgen? Ik kon Ron toch niet laten aftuigen.”

Voor deze eenvoudige logica was Terry's vader gezwicht. Inger en Cora zouden in een dergelijk geval gillend weggelopen zijn om hulp te halen, maar Terry knapte het zelf op, ook al ging de opdracht haar krachten te boven.

„Slaap je, pappie?” informeerde Terry. „Nee ik weet wel, dat je niet echt slaapt, want je rijdt keurig, maar je bent zo stil. Vertel eens iets!”

„O, ik dacht opeens aan die jongen, die Ron zijn step wilde afnemen ... ja, ik weet niet waarom, maar gedachten zijn soms net vlinders... je ziet ze opeens fladderen en je kunt ze niet vangen...”

Terry dacht er diep over na en knikte ernstig.

„Daarom is het vaak zo moeilijk om goed op te letten als je op school bent,” gaf ze te kennen. „O, zeg pappie, en die jongen van die step... nou, die is bang voor me... hij loopt een straatje om, hoor.” Er klonk voldoening en pret in Terry's stem.

„Jawel,” zei haar vader laconiek. „Maar hij was ook nog erger toegetakeld dan jij. Als ik er nog aan denk...”

„O, maar daar moet je niet aan denken.” Terry schoof knus nog wat dichterbij. „Ik wil heus wel lief en... en aardig zijn... soms... maar ik moet mijn broertje toch helpen als iemand hem kwaad doet!”

Veel later kwamen die woorden door de kleine Terry gezegd op een zonnige, zorgeloze vakantiemorgen hem weer in gedachten. Die eenvoudige woorden waren toen het devies van haar jonge leven geworden.

HOOFDSTUK 2

Het was op een kille avond in de nazomer. In de huiskamer op 'De Driesprong' verspreidde een elektrische kachel een behaaglijke gloed.

„Hè, dat kun je best hebben!” zei de heer des huizes tevreden. „Het mag dan te warm zijn voor een haard, maar zo'n kleine warmtebron doet gezellig aan.”

Terry, die altijd erg vlug klaar was met haar huiswerk, zat op een poef en las ingespannen een gezellig meisjesboek. Inger en Cora zaten nog op hun kamer en waarschijnlijk hadden ze het gewoontegetrouw, drukker met elkaar af te leiden, dan met elkaar te helpen.

Mevrouw Van Rossum keek eens naar Terry en merkte op: „Het spijt me, Ter, maar dan moet jij maar even helpen met tafeldekken. We moeten vroeg eten, omdat jij naar de gymclub gaat.”

„Het is Cora's beurt om te helpen,” sribbelde Terry tegen. „Waarom schiet ze dan ook niet op met haar huiswerk! Met Inger gaat het ook zo en dan moet ik altijd maar helpen. Mijn boek is juist zo spannend.”

„Zal ik helpen?” bood Ronny aan. „Dat kan ik best.”

„Och nee, laat nu maar. Ik zal wel gaan, ik ben er nu toch uit.”

Met een gezicht als een oorwurm klapte Terry het boek dicht.

„Als je zo zuur kijkt, hoeft het al niet meer,” zei haar moeder kortaf en mijnheer Van Rossum zag, dat Terry's gezichtje stug en afwerend werd van onwil. Zo moest je Terry ook niet aanpakken, dat wist hij maar al te goed.

„Luister nou eens, Ter,” zei hij overredend. „Je hebt gelijk en we zullen zorgen, dat Inger en Cora tot de orde geroepen worden. Tenslotte is het werkelijk geen stijl, om samen boven gekheid te zitten maken en je werk te laten liggen, in de hoop, dat je oudste zus het dagelijkse corvee wel zal overnemen. Voortaan maken ze beneden hun huiswerk maar, zodat we er een oogje op kunnen houden. Help jij nu vandaag moeder even, zodat je op tijd de deur uitkomt en de rest maak ik wel in orde.”

Als bij toverslag helderde Terry's gezichtje op. Ze streek in het voorbijlopen liefkozend over zijn blonde kuif.

„Goed hoor, paps,” zei ze en ze holde naar de keuken, om even later zingend terug te komen met de etensdrager, waar ze bijna onder bezweek, terwijl Ronny’s goedbedoelde hulp haar van de wal in de sloot hielp. Mijnheer Van Rossum nam haar het vrachtje af.

„Gaat dat even vlot zo, met z’n drieën!” plaagde hij. „Nee, Ter, knipoog maar niet naar je boek. We moeten nu heus aan tafel.”

„Ik heb niet eens zin om naar de club te gaan,” verzuchtte Terry. „Ik heb zo’n enig boek en het is hier zo gezellig met het kachelletje aan... buiten is het zo koud... en... ne...”

„Lijntrekster,” zei haar vader hoofdschuddend. „Wat mankeert jou vanavond? Als je op een club bent, dan houd je je aan de clubavonden, ook al heb je eens een keertje geen zin. Geen uitvluchten, hoor. Als je ziek bent of een geldige reden hebt, dan blijf je thuis en anders doe je, wat je op je genomen hebt.”

Terry zuchtte diep. Natuurlijk had vader gelijk. Ze begreep zelf ook niet wat haar bezielde. De hele dag had ze al zo’n vreemd, onrustig gevoel en toch was alles precies zoals anders. Zoiets kon je niet uitleggen, dat voelde je alleen maar.

Cora en Inger kwamen luidruchtig naar beneden rennen.

„Wij zijn bijna klaar,” deelde Inger stralend mee. „Gunst, is de tafel al gedekt?”

„Ja, dat hebben de kabouterijtjes gedaan,” zei hun vader ironisch.

„Maar dat wordt in de toekomst anders, geloof dat maar. Je kunt Terry niet overal voor laten opdraaien.”

Inger zag de redelijkheid hiervan wel in, maar de tamelijk egoïstische Cora vond, dat Terry best wat meer karweitjes kon opknappen, omdat ze toch zoveel gemakkelijker leerde.

„Schei er nu maar over uit,” verzocht hun moeder geprikkeld. „Dadelijk komt Terry te laat door jullie schuld.”

Ronny nam zijn plaatsje naast Terry in en bedong: „Jij moet me vanavond helpen, Terry.”

„Moet ik voor jou eten?” plaagde Terry. „O, je bedoelt je aardappeltjes en boontjes opscheppen... een héél grote berg, zodat je een héél grote,

sterke jongen wordt.”

Vrolijke, plagende woordjes zonder diepere zin, die onder de dwang van een tragische gebeurtenis als een droevig refrein in hun herinnering zouden terugkeren.

Om zeven uur vertrok Terry naar de club. Ze begreep nu niet meer, waarom ze zo gedraald had en waarom ze zich zo vervelend had gevoeld. Alles was net zo gezellig en vertrouwd als gewoonlijk. Terry, lenig en slank, oefende met genoegen de ritmische figuren op de maat van de pianomuziek. Heerlijk was het, om je zo vrij en zeker van jezelf te voelen!

De gymnastiekleraar keek op zijn horloge. Het ging vlot vanavond en de meisjes waren er helemaal in, maar hij moest toch zorgen dat het, ondanks het ingespannen oefenen voor de komende jaarlijkse uitvoering, niet te laat werd. De meisjes moesten op tijd naar huis.

Zoals gewoonlijk fietste Terry met een vriendinnetje, dat dezelfde kant uit moest, langzaam naar huis. Ongeveer halverwege de hoofdweg werden ze opgeschrikt door een enerverend claxongeloei van een auto, die met grote haast nader kwam.

„Een ziekenauto,” riep Jenneke Tolhuis. „Ik stap even af, Terry. Ik heb altijd het gevoel, dat alles weggeveegd wordt wat in de weg komt. Er is vast een ongeluk gebeurd!”

„Wat een afschuwelijk geluid!” Terry, die ook was afgestapt, huiverde en trok wit weg, toen de zware wagen hen voorbijstootte. „Er is zeker een verkeersongeluk gebeurd.”

„Ja, dat denk ik ook.”

Jenneke maakte aanstalten om weer op haar fiets te stappen. „Wat scheelt eraan? Ben je geschrokken?”

„Ik bibber zo,” bekende Terry. Ze klemde haar tanden krampachtig op elkaar.

„Ja, het is een naar geluid in de avond,” gaf Jenneke toe. „Kom nou maar, Ter. We kunnen hier niet blijven staan.”

„Ja, je hebt gelijk, maar zie je... als je dat ding hoort, dan moet je aan je eigen mensen denken... zou er iets met iemand, waarvan je houdt gebeurd zijn.”

Terry stapte weer op haar fiets, maar ze slingerde zo, dat Jenneke haar vastgreep.

„Doe niet zo idioot, Terry,” viel ze scherp uit. „Wat kan er nou gebeurd zijn? Iedereen was toch thuis bij jullie, op jou na? Bij ons ook. Kom nou maar, dan zie je gauw genoeg, wat een malle je bent... kom nou!”

Terry fietste verder, maar het leek op een angstdroom. Haar benen waren loodzwaar en het was alsof ze niet vooruitkwam. Voortdurend was daar dat doffe bonzen in haar hoofd en het vreemde gevoel van onwerkelijkheid. Ze wilde graag vlug naar huis en toch durfde ze niet.

„Kom nou... kom nou toch, Ter!” Als door een dikke mist hoorde ze de dringende stem van haar vriendin en ze wist niet, dat het de stevige meisjeshand op haar stuur was, die haar voor slingeren behoedde.

„Wat is het hier druk... waarom hollen al die mensen dezelfde kant heen?”

Terry dacht, dat ze het uitgilde, maar in werkelijkheid was het maar een dun, zielig geluidje.

„Ik weet het niet,” zei Jenneke wanhopig. „Zal ik het even vragen?”

„Nee... nee... vraag maar niets... het zijn nog maar twee straten!”

Terry fietste nu zo hard, dat Jenneke haar bijna niet bij kon houden.

Toen lag de hoofdweg voor hen en zagen ze het. Jenneke greep Terry's fiets vast.

„Het is bij ons!” Terry's vingers klemde om Jennekes arm. „O, God ... help me toch... help me toch...”

Ze liet Jenneke los en zonder verder op iets anders te letten, begon ze de lange weg af te rennen, hijgend en snikkend, met doodsangst in haar hart, dat zo fel bonste, alsof het uit haar lichaam wilde springen. Jenneke bleef totaal verbijsterd achter met twee fietsen en wist niet wat ze doen moest, de twee fietsen neergooien en achter Terry aanrennen of bij de fietsen blijven.

Terry had intussen de lange weg afgelegd in recordtempo. Ze kon niet zien wat er voor het huis aan de hand was, want daar dromden rond de ziekenauto tientallen mensen samen. Er waren nog meer auto's en politiewagens en tegen de nieuwsgierige mensenmassa vocht Terry. Ze

beukte met onbarmhartige vuisten tegen al die ruggen, die een ondoordringbare muur vormden.

„Hé zus, kalm een beetje!” Een stevige hand viel op haar schouder en rammelde haar door elkaar.

„Laat me erdoor... laat me erdoor...” Terry gilte en schopte, over haar zenuwen heen. „Ik woon daar... ik woon daar... laat me erdoor... moeder... móéder!”

Het leek ongelooflijk, dat een tenger twaalfjarig meisje met zoveel kracht kon vechten en zoveel geluid kon voortbrengen, dat het de aandacht opeens afleidde van het huis en wat daar gaande was. Een heleboel stemmen praatten door elkaar, ze verstond er niets van en ze bleef herhalen, dat ze erdoor moest.

„Je mag erdoor, zodra je kalm bent!” Een stevige hand waar kracht en troost van uitging greep haar bij de schouder en een strenge stem voegde eraantoe: „Wil je onmiddellijk stil zijn? Dan zal ik je vertellen, wat er gebeurd is en ik breng je naar binnen, begrepen?”

De inspecteur van politie keek met medelijden in zijn ogen neer op het lijkleke meisjesgezicht. Het kind stond te zwaaien op haar voeten, maar ze was nu tenminste rustig.

„Ik moet even met je praten. Dat kan niet hier... kom mee!” Met vaste hand drong hij haar naar de politieauto.

„Ben jij Terry? Je moeder riep, dat Terry gewaarschuwd moest worden. Ik heb beloofd, dat ik zolang voor jou en voor Inger en Cora zou zorgen. Je zusjes zijn bij de burens. Daar breng ik jou ook heen. Er is een ongeluk gebeurd met je broertje.”

„Ronny... néé!” Terry gilte die twee woorden. „Hij is toch niet... toch niet...”

„Hij leeft nog,” zei de inspecteur kalmerend en hij voegde er haastig aan toe: „Je zult je wel afvragen, hoe het mogelijk is, dat je broertje een ongeluk kon krijgen, terwijl hij lag te slapen. Een auto heeft het huis geramd en de gevel ingedrukt op de plaats waar Ronny’s kamertje is.”

„De zijkamer,” fluisterde Terry automatisch. „Maar... hoe kan dat dan! Er staat toch een knipperlicht... dat móét hij toch gezien hebben... zégt u dan toch wat!”

„Hij heeft het niet gezien,” zei de inspecteur beslist. Hij dacht er niet over om een meisje, dat zo overstuur was, nu te gaan vertellen, dat de bestuurder van de auto ook zijn broer, die naast hem had gezeten, bij het ongeluk had verloren en dat er bovendien vermoedens bestonden, dat de twee studenten van een feest waren gekomen, waar ze meer dan limonade hadden gedronken. Dat waren allemaal dingen, die ze misschien later te horen zou krijgen.

„Ik wil naar huis,” zei Terry, „ik wil naar vader en moeder.”

„Wees een flinke meid, Terry, en ga mee naar je zusjes,” zei de inspecteur overredend, hij legde zijn arm beschermend om de smalle schouderjes. „Je ouders gaan met Ronny mee naar het ziekenhuis. Daar hebben ze op het ogenblik al hun gedachten bij, dat begrijp je wel. Jullie kunnen niets doen, alleen maar wachten.”

Terry liet, versuft en weerloos, toe, dat de inspecteur haar naar het burenhuis bracht. Ze kon nauwelijks op haar voeten staan en ze struikelde over de drempel, in de armen van mevrouw Van Dalen, die zich stevig om haar sloten.

„Mijn lieve Terry, wat een ellende!” De tranen rolden mevrouw Van Dalen over de wangen. „En dat allemaal door een feestnummer, dat te veel gedronken had en zelfs geen knipperlicht meer zag... het is een schande!”

Mevrouw Van Dalen was een goede vrouw, maar een vreselijke flapuit en ze besepte niet, dat ze de overspannen Terry, die tenslotte nog maar twaalf jaar was, meer te dragen gaf dan ze op dat ogenblik van ellende en verwarring kon verwerken.

„Was hij... was hij... dronken!”

Mevrouw Van Dalen vergat nooit de afschuw in Terry's ogen. „Het was geen gewoon ongeluk, hè? Het zou niet gebeurd zijn als die man... oh...”

Mevrouw Van Dalen kon Terry nog juist opvangen. De ellende was compleet, toen Inger en Cora op het hulpgeroep van mevrouw afkwamen en Terry bleek en stil op de grond zagen liggen. De dokter, die het gezin Van Rossum goed kende, had beloofd, dat hij, in plaats van een kalmerend drankje voor te schrijven, zo gauw mogelijk eerst even naar de meisjes zou komen kijken. Niemand kon mevrouw Van Dalen dan

ook meer welkom zijn dan de dokter, die juist belde toen ze absoluut geen raad meer wist, met Terry buiten bewustzijn en twee hysterisch huilende zusjes, die ervan overtuigd waren, dat er met het oudste zusje ook iets heel ergs gebeurd was.

Binnen een kwartier zaten de drie zusjes, met behuilde gezichten, maar gelukkig min of meer gekalmeerd als kleumige vogeltjes tegen elkaar aangedrukt op de bank bij het elektrische haardje.

Hun hele leven bleef de drie meisjes deze avond bij, boordevol angst, schrik en verdriet.

„Het was zo erg,” fluisterde Cora schor, ze kneep haar vingers om die van Terry. „Zo’n lawaai... zo’n gekraak... en glasgerinkel... en o... van alles... we wisten niet, wat er gebeurde... wij gilden zo... en toen riep moeder om Ronny... alles was kapot... de voorkant van de auto stond in het kamertje... en die jongens uit de auto waren eruit geslingerd... en...”

„Praat er dan niet over,” ried mevrouw Van Dalen nerveus.

„Dat zou niet helpen?” Mijnheer Van Dalen keek vragend naar de dokter. „Die kinderen zitten zo boordevol... die móéten erover praten. Je kunt ze de mond niet snoeren. Ze moeten het immers op hun manier zien te verwerken.”

„Ik zal wel zorgen, dat ze vannacht behoorlijk slapen.” De dokter schoof de recepten naar mijnheer Van Dalen toe: Met onverbiddelijke duidelijkheid schilderde Cora alles, wat ze hadden meegemaakt en haar tot in de finesses met griezelige helderheid voor de ogen bleef afspelen als een telkens herhaalde film.

Inger zei weinig, maar hing bleek en slap tegen Terry aan, ze was er dan ook erger aan toe dan Cora, die kon praten.

„Stil maar,” fluisterde Terry troostend. „Misschien valt het nog mee.”

„Ik verlang zo naar mamma en pappa,” klaagde Inger.

„Heb jij... heb jij hem gezien... die vent, die het gedaan heeft?” vroeg Terry en op dat ogenblik was haar gezichtje koud en hard, zodat het niets kinderlijks meer had.

„Ja, hij... hij had bloed aan zijn hoofd en hij zag er zo akelig uit... zijn broer... was... oh, Terry, ik vond het toch wel erg... hij... hij huilde. Later vroeg die mijnheer van de politie wie er gereden had en hij zei

alsmaar: 'Ik heb gereden... ik heb gereden... maar ik zag het huis niet... ik zag het licht niet...' "

„Erg voor hém...? hij dacht niet aan onze Ronny.” Terry haalde hijgend adem en ze balde haar handen tot vuisten. „Wat hij heeft is zijn eigen schuld, maar Ronny... die in zijn bedje lag...”

„Maar zijn broer...,” begon Cora aarzelend. „Die kon er toch ook niks aan doen... dat is toch erg, Terry... héél erg! De andere jongen lag er zo wit bij... en zo stil...”

„Ze waren zeker dronken,” zei Terry fel. „Waarom heb je daar medelijden mee... ik néét... ik denk alleen aan Ronny.”

De drie meisjes trokken zich weinig aan van de troostende woorden, die burens en vrienden spraken, op vragen reageerden ze helemaal niet. Ze zaten daar, met de armen om elkaar heen en vormden een gesloten front van trieste verlatenheid. Mevrouw Van Dalen wilde hen overhalen om op de logeerkamer wat te gaan rusten. Daar stond een breed bed, waar ze met z'n drieën gemakkelijk konden liggen, maar Terry, als woordvoerster, schudde beslist haar hoofd.

„We wachten liever hier op pappa en mamma, als u het goedvindt. We kunnen toch niet slapen,” zei ze smekend.

Het was moeilijk om niet toe te geven en mevrouw Van Dalen knikte Terry bemoedigend toe. Mijnheer Van Dalen en de kinderen gingen naar hun slaapkamers, het was al laat en ze voelden zich in hun eigen huiskamer teveel op dit ogenblik.

Mevrouw Van Dalen ging in een gemakkelijke stoel zitten en besloot in ieder geval wakker te blijven, maar langzamerhand dommelde ze in. Tegen Terry's schouder sliepen Cora en Inger, alleen Terry bleef wakker. Nu was het nacht, in een vreemd huis en er waren geluiden waarvan je schrok, omdat je ze niet kende. Iedereen sliep nu, nee, niet iedereen... mamma en pappa zouden niet slapen... en Ronny... Als ze aan Ronny dacht, was het alsof haar keel werd dichtgeknepen. Kwam er maar iemand. Waarom kwamen ze niet thuis... waarom belden ze niet even op... waarom niet... waarom...

De grote Oud-Hollandse klok bromde dat loodzware woord steunend en bezorgd mee. Terry vocht met haar hevige angst in de nachtsille kamer. Wat was de haard warm... ze voelde de druppels langs haar

gezicht en haar rug glijden... wat wogen Inger en Cora zwaar... hoe konden ze slapen... Kon ze zich maar bewegen, maar dan werden de zusjes wakker... en ze waren zo moe geweest. Werd mevrouw Van Dalen maar wakker... ze wilde nu wel graag praten... maar mevrouw Van Dalen sliep vast. Juist toen Terry wist, dat ze het niet langer zou kunnen volhouden, hield er een auto voor het huis stil. Het grind in de tuin knarste onder haastige voetstappen. Terry sprong overeind en holde naar de voordeur. De meisjes en mevrouw Van Dalen schrokken wakker.

Mijnheer Van Rossum ving zijn oudste op en hij drukte haar bijna krampachtig tegen zich aan.

„Ronny leeft,” zei hij alleen en zijn stem klonk dof en gebarsten.

„Ik ben zo bang geweest... zo bang!” snikte Terry. „Is het erg met Ronny?”

„Ja dat wel, maar hij leeft,” herhaalde haar vader. „Mamma blijft voorlopig bij Ronny.”

De anderen waren dichterbij gekomen en nu hij opnieuw vertelde, zag Terry pas, hoe bleek en moe haar vader eruitzag. Ze was blij, dat mevrouw Van Dalen met een kop sterke koffie voor hem kwam aandragen.

„Je kunt het bijna niet bevatten,” zei hij stil, terwijl hij afwezig in zijn koffie roerde. „Je bent nergens op verdacht. Wie kan zich ook voorstellen, dat een kind in zijn bed nog niet veilig is voor het verkeer... en dat alles door die brooddronken jongelui, die van een feest kwamen... hoewel die Philip Lindershof zelf ook zwaar genoeg gestraft is... hij is zijn broer kwijt en hij is er ook niet te best aan toe, door de geestelijke schok.”

„Ik denk alleen aan Ronny,” zei Terry wild. „Die stomme jongens... dan hadden ze maar niet...”

Mijnheer Van Rossum legde zijn hand op Terry's mond.

„Stil, Terry, je weet niet wat je zegt. Die jongens hebben ook een vader en moeder, die nu verdriet hebben, zoals wij, je bent groot genoeg, om dat te begrijpen, is het niet zo?”

Terry gaf er geen antwoord op, maar haar vader wist, dat zwijgen nog geen ongelijk bekennen betekende. Hij kon het zich echter wel

voorstellen. Terry was volkomen over haar toeren en later zou het vanzelf allemaal wel weer in orde komen met die kleine, opstandige dochter van hem. Hij vergiste zich, want de wrok bleef in Terry's hart nagloeien en vlamde weer op, om niet meer te doven, toen na twee weken vast kwam te staan, dat Ronny zou blijven leven en beter worden, maar nooit meer zou kunnen lopen. Dat waren dagen zo boordevol zwarte wanhoop, dat Terry er later nooit zonder huivering aan kon terugdenken en ze hield altijd het gevoel dat op die middag, waarop ze dat nieuws te horen kregen, haar gelukkige kindertijd voorbij was. Ze wist het, toen ze de gezichten van haar ouders zag, ouder en zorgelijk en ze nam het Inger en Cora, die veel oppervlakkiger waren kwalijk, dat ze de volgende dag weer konden lachen en zingen. Toen spraken Terry's ouders heel lang en rustig met haar, ze probeerden de opstandigheid te ontwortelen en het verdriet in de juiste banen te leiden, ze probeerden ook, om haar te laten begrijpen, dat Ronny meer had aan opgewekte zusjes dan aan een die hem beklaagde. Het lukte Terry, verstandig als ze was, heel goed om de juiste bedoeling te begrijpen. Ze had een hekel aan de dagelijkse gang naar 't ziekenhuis, maar het werd een gewoonte, zoals het een gewoonte werd om Ronny met een blij lachend gezicht tegemoet te komen, maar ze weigerde categorisch om het vele speelgoed en de prachtige fruitmanden te zien, die Ronny van de familie Lindershof kreeg... want op één punt hadden haar ouders gefaald. In Terry's hart was geen sprankje begrijpen of medelijden voor de zwaar getroffen familie Lindershof, in dat opzicht bleef ze, door de jaren heen, bikkelhard. Het gaf haar, ook toen ze opgroeide, een vreemde tweespaltigheid. Ze was een en al liefde en zachtheid voor Ronny en haar verdere familie, maar ze kon ongenadig hard zijn als ze haar doel wilde bereiken. De wereld buiten de familiekring bekeek ze met koele, kritische ogen. Ze was met iedereen goede vrienden, maar een echte vriendin had ze niet. Ze zou het wel prettig hebben gevonden, maar het grootste gedeelte van haar vrije tijd bracht ze bij Ronny door en er zijn nu eenmaal niet veel vriendinnen, die zoiets kunnen begrijpen. Haar eerste prille liefde viel in het water, omdat haar uitverkorene er niets aan vond, om samen met haar een rolstoel voort te duwen, in plaats van te gaan fietsen. Het liep op daverende ruzie uit. Terry stuurde haar aanbiddend de laan uit en duwde voortaan met voorbeeldig geduld en met voorbijzien van haar eigen genoeg haar broertje voort, op de enkele dagen, dat het zonnig was en hij geen pijn had. Cora en Inger hielden

natuurlijk van Ronny en ze hielpen hem, als het nodig was, maar ze leefden hun gezellige jongemeisjesleven. Ze hadden vrienden en vriendinnen, gingen naar clubs en feestjes en namen het als heel natuurlijk en vanzelfsprekend aan, dat het Terry was, die moeder altijd hielp met Ronny's verzorging en amusement, wat lang niet altijd meeviel. Uit de zonnige, blonde en levendige kleuter, die Ronny geweest was, was een tamelijk humeurige en tirannieke tienjarige gegroeid, die het lang niet altijd waardeerde, dat Terry zoveel van haar tijd aan hem gaf. Het hoorde zo, volgens hem, en daarmee was voor hem de zaak in orde.

Hij had maar te commanderen en Terry kwam aandraven. Zo had hij al heel wat pretjes voor zijn oudste zus getorpedeerd. Hij was immers de ongelukkige Ronny, die door iedereen naar de ogen gezien moest worden!